

La tribuna

A vegades, la gent perd amb la política

Les esmenes reformistes als comptes, tot i ser aprovades, no serviran per a res i el ciutadà ho patirà

MARC
Rodríguez

Sovint veiem situacions en què, mentre els polítics s'afanyen a manifestar les seves discrepantes opinions, es perd l'essència d'allò que hauria de ser aquesta tradicional activitat: mirar pel bé del poble. Aquest escenari el veurem dijous a la Casa de la Vall si, tal com tot indica, el Projecte de llei de Pressupost per al ja iniciat any 2010 no prospera i cal continuar funcionant amb les cada cop més famoses dotzenes parts. Però no em vull centrar en aquesta situació, sinó en d'altres aspectes que encara poden treure més de polleguera, en especial als directament afectats. Es tracta de totes aquelles millores que els reformistes plantejaven en les seves esmenes parcials i que, en el seu legítim exercici de votar *no*, negaran de forma insultant a aquells que tant les reivindicaven.

¿QUI POT NEGAR que un Centre d'Atenció Primària a Ordino no és necessari? L'equip de Govern comunal ve reivindicant des de fa temps la necessitat d'aquesta infraestructura. Fa poques setmanes, la cònsol menor, **Consol Naudi**, explicava que el CAP era una necessitat per als ciutadans i parlava de la difícil recerca d'un espai per ubicarlo. Doncs bé, els reformistes, que van veure tombada la seva esmena a la totalitat dels comptes, mitjançant les parcials en van presentar una, la número 50, que proposava crear un

nou projecte anomenat 'Centre d'Atenció Primària d'Ordino' dotat amb un import gens menyspreable de 300.000 euros, 50 milions de les antigues pesettes.

Els socialdemòcrates, que van estudiar les modificacions plantejades pels reformistes, van valorar amb més transigència o menys els afegits, canvis o supressions de la força de **Joan Gabriel**, mentre que la plataforma d'**Eusebi Nomen** va ser esceptadora, diuen que activa, d'aquesta descafeïnada comissió on l'enraris clima no amagava que res del que s'estava treballant serviria per implementar mesures en pro

La ciutadania pateix les conseqüències d'aquestes disputes polítiques, que resulten contraproductives

del poble andorrà. Tots eren conscients que el text, per modificat que fos, no prosperaria, i així es va perdre el sentit del que ha de ser tot Pressupost: una oportunitat de negociació. El fet és que finalment es van acceptar 14 esmenes, tal com

ahir vam poder visualitzar gràcies al Butlletí del Consell General en què figuraven, una per una, totes les aportacions del grup que té al darrere una coalició en fase de constitució com a partit. Curiosament, la del CAP d'Ordino va ser una de les dues aprovades per unanimitat. Val a dir que els socialdemòcrates també eren conscients que els comptes no passaran i que tot continuarà igual, però validar aquesta acció avala una partida que sempre tindrà possibilitats de prosperar si, com alguns diuen, dijous hi ha sorpreses. Amb l'actitud dels reformistes, però, el centre quedarà a la recambra.

Igual passarà amb la interessant esmena –la segona aprovada per unanimitat– que, amb vistes a la reactivació, proposava que les vacants que es produïssin a l'Administració durant aquest exercici, incloses les jubilacions, fossin cobertes per personal intern, excepte els casos en què no sigui possible i amb uns estrictes criteris.

També es van aprovar per majoria esmenes menys candents però igualment necessàries, com ara la dotació amb ni més ni menys que 200.000 euros per tal de realitzar els treballs de consolidació i reparacions necessàries, deien els reformistes, «per evitar-ne la degradació», al conjunt dels edificis que conformen la Casa Rossell. Conseqüència lògica: aquest entorn es *degradarà*.

TOT PLEGAT, i em deixo moltes altres mesures positives per al país, per marcar una posició al Consell que, d'altra banda, tota força política en la mateixa situació podria tenir –i ha tingut– el dret a escenificar. La ciutadania, mentrestant, igual que veu com la consecució dels consensos no avança i es desespera per no saber fins quan funcionarem amb dotzenes, pateix les conseqüències d'aquestes disputes polítiques, que, ni en temps de crisi, deixen de resultar sovint contraproductives.

En aquest particular cas, ni tan sols el fi justifica els mitjans, contradient el teòric polític renaixentista **Maquiavel** en una màxima que mai va arribar a articular. És aquí on es veu tot allò que de vegades la gent, en aquest cas Andorra, perd amb la política. ■

Periodista.
redaccio@andorra.elperiodico.com